

ЛЪТОВИЩЕТО НА КАТЕРИЧКАТА

Децата на лесничея не забелязаха какъ премина зимата. Тъ си имаха другарче — катеричката Сивка. Баща имъ я улови презъ есенъта. Цѣла зима тя прекара съ децата на топло и привикна съ всички. Отъ ржцетѣ имъ вземаше орѣхи, кжсчета хлѣбъ, захаръ.

Когато ѝ извикатъ:

— Сивке, Сивке! — тя скача върху рамото на нѣкое дете и започва да си трие муцуната ѝ бузичката му.

Но щомъ се запролѣти, катеричката започна да става неспокойна. Стои до прозорчето, чука съ лапички по стъклото и тревожно си върти главата. Нѣщо я теглѣше навънъ.

Веднажъ пролѣтното слънце грѣеше топло и приятно. Майката отвори прозореца да влѣзе слънцето въ стаята. Катеричката подуши прѣсния въздухъ, който лѣхаше отъ цвѣнала градина, скочи на прозореца и отъ тамъ — въ градината върху дърветата. Когато децата се върнаха отъ училище, по навикъ завикаха другарката си:

— Сивке! Сивке!

Катеричката не дохожда. Потърсиха я изъ стаята, погледнаха и въ двора, никжде я нѣмаше. Нѣмаше и следа отъ нея.

Мина време. Единъ день децата си играеха въ градината. Изведнажъ Мирка извика:

— Гледайте! . . . Сивка иде! . . .

Тритѣ деца наскачаха. Най-голѣмото момче, Лечко, приседна и поднесе на Сивка кжсче хлѣбъ.

— Сивке! Сивке! . . .

Катеричката подскочи, взе хлѣба и започна да яде. Но малкото кученце Филка ненадейно притича при децата, видѣ катеричката и зарадвана се хвърли къмъ нея. А тя се уплаши и побѣгна на дървото. Децата се скараха на Филка. А тя само маха опашка. Отъ где да знае, че старата ѝ позната не иска и да я знае!

— Подивѣла е нашата Сивка, — каза Денко. — Жалко!

Презъ лѣтото имъ дойдоха гости отъ столицата. Леля имъ Дана съ дветѣ си момчета — Славчо и Дачко.

Децата свободно си играеха въ широката сѣнчеста градина. И си разправяха разни историйки и приказки.

Мирка веднажъ се похвали на братовчедитѣ си:

— Да видите вие нашата Сивка!

— Коя Сивка? — запитаха стolicанчетата.

— Катеричката Сивка.

— Кжде е сега?

— Въ гората . . . Пролѣтосъ избѣга . . .

И Мирка имъ разказа за катеричката.

— Знаете ли какво? . . . — каза Дачко. — Да уловимъ пакъ катеричката.

— Какъ? — запитаха всички.